

Dossier de premsa
20.10.2016

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

21.10.16/
29.01.17

Juan Gris. *La guitarra*. Oli sobre tela, 81 x 59 cm. Colecció Teledónia. 10/113 CC 2100. © Fernando Maquieira

Ajuntament de
Barcelona

www.museupicasso.bcn.cat
#CubismeIGuerra

Cubisme i guerra

**El cristall
dins la flama**

RODA DE PREMSA

20 d'octubre de 2016, a les 11.30 h

INAUGURACIÓ

20 d'octubre de 2016, a les 19.30 h

L'exposició estarà oberta al públic del 21 d'octubre de 2016 al 29 de gener de 2017

Cubisme i guerra. El cristall dins la flama és una exposició organitzada i produïda pel Museu Picasso de Barcelona.

Museu Picasso

Dep. de premsa i comunicació

Montcada 15 - 23

08003 Barcelona

Tel. 932 563 021 / 26

museupicasso_prensa@bcn.cat

www.museupicasso.bcn.cat

[#CubismeIGuerra](https://www.instagram.com/museupicasso)

Cubisme i guerra

**El cristall
dins la flama**

SUMARI

1. PRESENTACIÓ

2. DADES DE L'EXPOSICIÓ

3. RECORREGUT

4. SALES

5. ACTIVITATS A L'ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

6. CHRISTOPHER GREEN. COMISSARI DE L'EXPOSICIÓ

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

1. PRESENTACIÓ

El Museu Picasso de Barcelona presenta, del 21 d'octubre de 2016 al 29 de gener de 2017, l'exposició «**Cubisme i guerra. El cristall dins la flama**». Aquesta exposició, organitzada i produïda pel Museu Picasso de Barcelona, estudia el cubisme en relació amb els esdeveniments bèl·lics de la Primera Guerra Mundial.

Per a Fernand Léger, el cubisme era l'evolució lògica del realisme pictòric després de l'aparició de la fotografia i el cinema. A París, entre 1914 i 1918 era impossible ignorar la massacre del front occidental, amb prou feines cent quilòmetres de distància. Tot i això, Picasso i els artistes que continuaven treballant a París van deixar per als altres, i sobretot per a la reproducció mecànica, la tasca de retratar la guerra. Van rebutjar la guerra com a tema. Aquesta exposició se centra en com els cubistes de París van mantenir obertes les possibilitats plantejades en pintura i escultura abans del 3 d'agost del 1914, com a resposta de l'art i la vida a l'assassinat mecanitzat, tan difós gràficament per les revistes il·lustrades i els informatius projectats al cinema. Entre els artistes representats conjuntament amb Pablo Picasso, hi trobem Maria Blanchard, Georges Braque, Juan Gris, Jacques Lipchitz, Henri Laurens i Henri Matisse.

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

2. DADES DE L'EXPOSICIÓ

- En el marc d'una exposició excepcional comissariada per Christopher Green, el Museu acull a Barcelona més de 60 obres d'art, entre les quals hi ha pintures, escultures, gravats i dibuixos d'un període molt concret, de 1913 a 1919, i també una selecció de documents. Els protagonistes de la mostra són un grup d'estrangers residents a París i alguns artistes francesos que, per motius d'edat o de salut, no eren aptes per al combat.

- La mostra aplega un total de **68 obres**:

- 21 pintures
- 39 obres sobre paper
- 8 escultures

- A l'exposició podem contemplar peces de 10 artistes:

- 13 de Pablo Picasso
- 14 de Juan Gris
- 7 de Diego Rivera
- 7 d'Henri Matisse
- 3 de Maria Blanchart
- 5 de Georges Braque
- 7 d'Henri Laurens
- 6 de Fernand Léger
- 4 de Jacques Lipchitz
- 2 de Gino Severini

- L'exposició compta amb obres procedents de múltiples institucions, museus i col·leccions particulars d'Europa i Amèrica que han prestat obres, entre les quals, destaquen l'Stedelijk Museum d'Amsterdam, la Fondation Beyeler de Basilea, l'Stadel Museum de Frankfurt, la Tate de Londres, el Museum of Modern Art de Nova York, el Centre Georges Pompidou de París i el Philadelphia Museum of Art. De les peces del Museu Picasso exposades destaquen *Monument a Colom* i *Blanquita Suárez*, totes dues de 1917.

Títol:	Cubisme i guerra. El cristall dins la flama
Data:	Del 21 d'octubre de 2016 al 29 de gener de 2017
Roda de premsa:	20 d'octubre de 2016, a les 11.30 hores
Inauguració:	20 d'octubre de 2016, a les 19.30 hores
Lloc:	Museu Picasso de Barcelona Montcada, 15 – 23 08003 Barcelona Tel. 932 563 000 museupicasso@bcn.cat www.museupicasso.bcn.cat #CubismeIGuerra
Horari:	De dimarts a diumenge, de 09 a 19 h; dijous de 09 a 21.30 h; dilluns tancat (dilluns festius inclosos)
Preu:	Entrada exposició: 6,50 € Entrada general (exposició temporal + col·lecció permanent): 14 € Entrada reduïda: (exposició temporal + col·lecció permanent): 7,5 €, (exposició temporal): 4,5 €; persones de 18 a 25 anys, de 65 anys endavant, persones aturades o posseïdors de la targeta rosa reduïda, i els posseïdors del carnet de Biblioteques de Barcelona. Condicions especials: consultar el web Entrada gratuïta: el primer diumenge de cada mes i diumenges a la tarda de 15 h a 19 h
Carnet del Museu Picasso:	Passi obert per a les famílies i públic individual que permet al titular, a un cost molt baix, accedir lliurement al Museu durant tot un any –a partir de la data de compra–, tantes vegades com vulgui, i visitar tant la col·lecció com les exposicions temporals en curs, accedint al centre de manera directa, sense cues: 12 € el Carnet individual i 15 € el Carnet Familiar . Cada membre de la família disposarà d'un carnet personal i intransferible.
Organitza i produïx:	Museu Picasso de Barcelona
Superfície:	L'exposició ocupa la primera planta del palau Finestres
Catàleg:	Edició i producció: Fundació Museu Picasso de Barcelona. Ediciones Polígrafa. Traducció Xavier Pàmies. Revisió de proves: Agnès Toda. Coordinació: Marta Jové, Inés Beascoa (Ediciones Polígrafa). Disseny: makingbooks / Carlos J. Santos. Fotomecànica: Tractament i Ajuda Gràfica, SL. Impressió: Syl, Barcelona. P.V.P.: 37,50€
Obres:	68 peces: 21 pintures, 39 obres sobre paper i 8 escultures

LLISTA DE PRESTADORS

El Museu Picasso de Barcelona vol manifestar la seva gratitud a tots els museus, galeries i col·leccionistes —sense oblidar els que s'han estimat més restar en l'anonimat— que han accedit generosament a prestar-nos les seves obres i sense la col·laboració dels quals l'exposició *Cubisme i guerra. El cristall dins la flama* no hagués estat una realitat:

Association des amis du Petit Palais, Ginebra

The Baltimore Museum of Art

Centre Pompidou, Paris. Musée national d'art moderne / Centre de création industrielle

Chrysler Museum of Art, Norfolk, V. A.

Colección Telefónica

Colección Thyssen-Bornemisza

Columbus Museum of Art, Ohio

Estorick Collection, Londres

Fondation Beyeler, Riehen/Basilea. Beyeler Collection

Fondation Maeght, Saint-Paul de Vence

Harry Ransom Center, The University of Texas, Austin

Harvard Art Museums/Fogg Museum

Hermann und Margrit Rupf-Stiftung, Kunstmuseum Bern

KODE-Art Museums of Bergen

Kunstmuseum Basel

Kunstmuseum Winterthur

LaM, Lille Métropole, Musée d'art moderne, d'art contemporain et d'art brut, Villeneuve d'Ascq

The Metropolitan Museum of Art, Nova York

Musée d'Art moderne de la Ville de Paris

Musée national Picasso-Paris

Museo de Arte Carrillo Gil, Conaculta / Inba

Museo Dolores Olmedo, Xochimilco, Mèxic

Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid

Museo Thyssen-Bornemisza, Madrid

Museu d'Art de Tel Aviv

The Museum of Modern Art, Nova York

Museum Ludwig, Colònia

Museum of Fine Arts, Boston

National Gallery of Art, Washington

Philadelphia Museum of Art

The Phillips Collection, Washington, D. C.

Saatsgalerie Stuttgart, Graphische Sammlung

San Francisco Museum of Modern Art

Solomon R. Guggenheim Museum, Nova York

Sprengel Museum Hannover

Städel Museum, Frankfurt am Main

Stedelijk Museum Amsterdam

Tate, Londres

Ulmer Museum, Ulm

Van Abbemuseum, Eindhoven, Països Baixos

Yale University Art Gallery

Walter Feilchenfeldt, Zurich

CRÈDITS DE L'EXPOSICIÓ

ORGANITZACIÓ I PRODUCCIÓ

MUSEU PICASSO DE BARCELONA

DIRECCIÓ

EMMANUEL GUIGON
BERNARDO LANIADO-ROMERO (FINS AL
JULIOL DE 2016)

COMISSARI

CHRISTOPHER GREEN

GERÈNCIA

ASSUN PINILLOS

RELACIONS INSTITUCIONALS

LLUÍS BAGUNYÀ

COORDINACIÓ

ISABEL CENDOYA

CONSERVACIÓ

REYES JIMÉNEZ I ANNA VÉLEZ

REGISTRE

ANNA RODRÍGUEZ

PREMSA I COMUNICACIÓ

ANNA BRU DE SALA I MONTSE SALVADÓ

ACTIVITATS I DIFUSIÓ DIGITAL

ANNA GUARRO, MERCÈ GARCIA I MIREIA
LLORELLA

DISSENY DEL MUNTATGE

AV62 ARQUITECTOS

DISSENY GRÀFIC

MARNICH ASSOCIATES

IL·LUMINACIÓ

ILM BCN

MUNTATGE

ARTPERCENT I CENTRAL DE PROJECTES

RETOLACIÓ

EGM

REPRODUCCIONS FOTOGRÀFIQUES

EGM

CAMPANYA DE COMUNICACIÓ

PFP DISSENY GRÀFIC

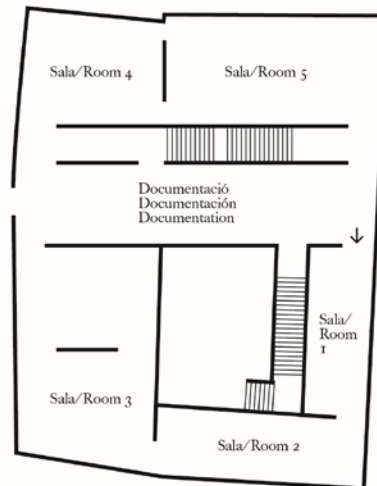
Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

3. RECORREGUT

L'exposició ocupa la primera planta del palau Finestres i s'estructura en 6 sales:

Hall:	Espai de context i documentació
Sala 1	1913 - 1914
Sala 2	1915
Sala 3	1916
Sala 4	1917
Sala 5	1918-1919

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

4. SALES

Hall

Els francesos, de la guerra de 1914-1918 en van dir la Gran Guerra. L'horror i el patiment de la primera línia d'aquest enfrontament van quedar reflectits en imatges contundents de fotografies i filmacions: noticiaris, diaris i revistes il·lustrades i soldats de permís o hospitalitzats convertien la massacre en una realitat quotidiana a París, que va tenir el front de batalla a poc més de 100 kilòmetres durant més de tres anys. Les imatges que enceten la mostra són les que els parisencs van estar consumint al llarg de la guerra

Aquesta exposició es fixa en l'obra d'artistes que, malgrat el conflicte, van mirar de mantenir vives les noves possibilitats que, entre 1911 i 1914, el cubisme havia obert a París per a la pintura i l'escultura. Aquella petita comunitat d'artistes refusava que testimoniar la guerra o produir propaganda fos el seu deure. Es negaven a oblidar l'efervescència creativa de 1911-1914 i a perdre la fe en la seva independència com a individus pel fet que aquella guerra de màquines amenacés d'arrabassar la seva humanitat a cada soldat del front de batalla i que a França atragués fins i tot estrangers per participar en aquella «guerra total».

La gran majoria de joves francesos aptes van ser mobilitzats. Els artistes que es van quedar a París, doncs, eren estrangers, massa grans o no aptes per al combat. Pablo Picasso, que aleshores era considerat l'inventor del cubisme, va restar a París com una figura de lideratge, juntament amb Juan Gris i María Blanchard, també espanyols, el mexicà Diego Rivera, l'italià Gino Severini i l'escultor lituà Jacques Lipchitz. Per la seva banda, Henri Laurens, escultor francès que havia perdut una cama per osteotuberculosi, no va ser mobilitzat, com tampoc ho va ser Henri Matisse, que va lamentar amargament ser rebutjat per l'exèrcit per motius d'edat i salut.

Cap al 1914 Matisse ja estava explorant l'estructura i l'espai cubistes, cosa que va continuar fent fins al final de 1917. Un dels pocs cubistes que va ser combatent i va reaccionar al front com a cubista fou Fernand Léger. En canvi, el pioner cubista i company de Picasso Georges Braque, que va patir ferides greus al front el maig de 1915, no va fer ni un sol dibuix o pintura de guerra, i va gaudir del retorn a les seves exploracions cubistes entre 1916 i 1919 com una recuperació de la salut.

Una característica d'aquesta exposició és la diversitat de les obres produïdes per aquests artistes que, en cada cas, treballen individualment. També ho és l'evolució que van mostrar la majoria, sobretot a partir de 1917, cap a un cubisme més estructurat i arquitectònic, que es podria interpretar com una reparació davant les forces destructives que semblava que s'havien emparat de tot el món.

Sala 1: 1913-1914

Les obres d'aquesta sala mostren el ventall de possibilitats que els cubistes van començar a oferir abans de la guerra: espai no perspectiu, elements reunits des de punts de vista diferents, inserció de fragments reals de cultura popular, reinvençió de la figura humana. En un espai sense perspectiva construït amb estructures geomètriques, els trets del *Cap d'home* de Picasso són tan abstractes tot i que veritables, que s'acosten a la caricatura. Alhora, Diego Rivera respon al primer cubisme de Picasso amb el curós desdoblament del cap del seu amic Jacques Lipchitz des de punts de vista oposats; a l'obra, Rivera pinta fragments d'un *sarape* mexicà per afirmar els seus orígens. Juan Gris enganxa etiquetes i titulars de diaris per aportar elements de l'actualitat a objectes vistos des de diferents angles, a les seves dues natures mortes; en una, al retall de diari llegim «*ces exploreurs*», potser referint-se als cubistes.

La sala s'acaba amb Matisse i Léger. L'estructura geomètrica de Matisse amb flors de caputxina suspeses i un plat de ceràmica és més simple que les de Gris o les de Picasso; ara bé, aquest espai de pinzellada solta on tot queda en els blaus sembla més misteriós. La pintura d'homes màquina de Fernand Léger, que baixen una escala a la ciutat, és brutalment directa, ja que anticipa el seu propi futur com a soldat de primera línia.

Sala 2: 1915

La sala comença per l'obra mestra de Gris *Natura morta davant una finestra oberta, plaça Ravignan*. La fragmentació i l'estructuració de l'espai dobleguen i allargassen els objectes; a fora hi ha la plaça Ravignan de Montmartre; amb els fanals apagats, les ombres embolcallen el lloc on Picasso va fer els seus primers experiments cubistes.

A *Natura morta (Mallorca)*, Rivera recorda el seu darrer estiu abans de la guerra, que va passar a Mallorca. Ell també porta la pintura cubista a l'exterior i fragmenta coses per accentuar peculiaritats de forma i textura. Rivera i Gris van trobar un nou suport, el 1915, en el marxant Léonce Rosenberg, igual que Henri Laurens, que havia començat a fer estudis per a un nou tipus d'escultura cubista inspirada en les construccions de Picasso d'abans de la guerra. Al davant hi trobem una sèrie de dibuixos que mostren que Picasso no va afluixar el ritme a mida que s'imposava la guerra, i on les figures es converteixen en mobles: entre 1914 i 1915, Picasso va descobrir les extravagants possibilitats decoratives del cubisme, que va explotar amb sumptuositat a *Natura morta amb fruitera i copa*, tot combinant el xifrat que fa el cubisme de les coses amb fragments de realisme. Al contrari de Picasso, l'ansietat gairebé va impedir que Matisse treballés en esclatar el conflicte. El seu intent de tornar a treballar es mostra a l'esquerra amb retrats gravats que tenen com a tema la dona de Gris, Josette.

Sala 3: 1916

Aquest va ser l'any de les batalles més mortíferes de la guerra: la del Somme i la de Verdun. Però a París va revifar la vida cultural, i la resolució dels cubistes de continuar treballant no va defallir. En aquesta sala es confronta Matisse i Gris, que aleshores tenien una relació fluïda i propera. Matisse fa servir les noves llibertats pictòriques del cubisme per donar diferents tractaments a objectes que floten en un espai sense ancorar. Gris presenta objectes per triplicat —forma, textura i massa— i els enclou en un espai estructurat. També tenim *Home davant d'una llar de foc* de Picasso, on figura i xemeneia es fusionen. Igual que Matisse i, a diferència de Gris, Picasso evita l'acabat definit per exposar el rastre de la invenció. Si passem de llarg *Maternitat* de Rivera, cubista però descrita amb molta tendresa, al següent espai, trobem dibuixos fets per Léger quan era soldat al front de batalla: homes reduïts a màquines però revitalitzats pictòricament. Dues figures esculpides en pedra per Jacques Lipchitz, més abstractes i arquitectòniques que les de Léger, s'alcen davant d'una figura pintada per Rivera, igual d'arquitectònica. A prop de l'acolorit *Bol de pomes davant d'una taula* de Matisse, d'una composició ben senzilla, hi ha el retrat cristal·lí que va fer Gris del cap de la seva esposa, amb la construcció multimaterial de Laurens *Cap de dona*: si el voltem des del rostre pla amb trets agregats, ens trobem amb el monyo del darrere com una massa robusta.

Sala 4: 1917

Aquest espai porta el cubisme al terreny del paisatge amb una de les últimes obres de Matisse no naturalistes de l'època de la guerra. Les seves àrees amb prou feines treballades de marró i verd provenen en la vista del seu jardí des de la finestra de la seva sala d'estar. Al costat hi ha la vista des d'una finestra de Barcelona de Picasso, a tall d'escenari, i el dibuix delicadament ombrejat de la plaça Ravignan, de Gris, davant dels tallers on tots dos es van conèixer abans de la guerra. Picasso domina la sala amb dues pintures fetes després de fugir de París per viatjar amb els ballets russos de Serge Diaghilev, primer a Roma i després a Barcelona; *l'Arlequí i dona amb collaret* el va mostrar a Gris en tornar de Roma. Tot i que retalla les seves figures teatrals en les geometries cubistes més planes, Picasso comparava la seva claredat perfilada amb el fred classicisme del mestre del classicisme francès Ingres. També hi ha la *Dona amb guitarra* de María Blanchard, el seu desafiament al cubisme teatral de Picasso.

Les seves natures mortes d'aquesta sala, així com les de Laurens, Gino Severini i el seu amic Gris, són obres que també es caracteritzen per la claredat de la seva estructura i representació. El 1917, aquests artistes, cadascun a la seva manera, deriven cap allò que més tard es va anomenar una «crida a l'ordre», un moviment que va fomentar el marxant Léonce Rosenberg, del qual depenien econòmicament.

Sala 5: 1918 - 1919

Natura morta amb placa de Gris ens recorda, com un memorial, els milions de víctimes d'aquesta guerra. El 1918, abans de la retirada alemanya, fou l'any de la política de «guerra total» del primer ministre francès Georges Clémenceau, que exigia a tota la societat francesa que participés en la campanya bèl·lica. Per a Rosenberg, els cubistes estaven immersos en una «campanya moderna» que era coherent amb aquella altra campanya col·lectiva, i el compromís que ell tenia era amb l'ordre i la tradició. Malgrat tot, després de l'armistici de l'11 de novembre de 1918, va organitzar una sèrie d'exposicions per presentar els cubistes per separat, com a individus.

La «crida a l'ordre» cubista es va esmicolar amb facilitat, i la diversitat és una característica destacada en les obres d'aquesta sala. La pinzellada fluïda de *Natura morta sobre un vetllador* de Braque contrasta amb les guitarres de Gris i Laurens i amb el tens control d'*Ampolla de vi* de Gris i *Baix relleu, I* de Lipchitz. Els colors brillants i la desintegració formal de *L'estufa (Le poêle)* de Léger en fan quelcom de ben diferent. El tarannà obert d'aquest moment queda subratllat per l'entrada de Picasso i Rivera en nous realismes; en el cas de Picasso, realisme juntament amb cubisme, tal com mostren els estudis que tanquen l'exposició.

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

5. ACTIVITATS A L'ENTORN DE L'EXPOSICIÓ

Cubisme i guerra a través dels seus artistes

Dijous 10, 17, 24 de novembre i 1 de desembre, a les 19 h.

Programa de conferències i visites entorn de l'exposició: De la mà d'historiadors de renom, aprofundirem en aquesta exposició, que explora la supervivència de l'avantguarda artística europea establerta a París durant la Primera Guerra Mundial (1914-1918).

La primera sessió ens proposa una conversa entre el comissari i un dels col·laboradors del catàleg, i les altres sessions se centraran en alguns dels seus artistes principals, tots ells estrangers residents a França, que per aquesta mateixa condició no van poder participar en la campanya militar: Pablo Picasso, Juan Gris i María Blanchard. Especialistes en la seva obra ens permetran aproximar-nos a aquestes figures particulars i a la seva resposta específica a l'angoixa, el dolor i el perill que va significar aquest gran conflicte.

10/11/16

Cubisme i guerra i els seus protagonistes

En conversa: **Christopher Green** (comissari de l'exposició i professor emèrit d'Història de l'Art, Courtauld Institute of Art) i **Neil Cox** (professor d'Art Modern i Contemporani, University of Edinburgh)*

17/11/16

Juan Gris

Juan Manuel Bonet (director, Instituto Cervantes París)*

01/12/16

Pablo Picasso

Malén Gual (conservadora de la Col·lecció, Museu Picasso)**

24/11/16

María Blanchard

María José Salazar (conservadora, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía)**

* (a la sala d'actes)

** (a les sales d'exposició)

Entrada gratuïta / Aforament limitat

Punt de trobada: plaça Sabartés, 1

TALLER FAMILIAR: Moltes maneres de mirar el món

Dissabtes 5, 12, 19 i 26 de novembre a les 17 h, i 27, 28, 29, 30 de desembre a les 11 h

Què feien els pintors cubistes? Visitarem l'exposició i després, al taller, farem com ells: agafarem diversos objectes quotidians i explorarem com representar-los de maneres i des de punts de vista ben diferents.

Preu: 3 € per persona

Punt de trobada: c/ Montcada, 23

Taller per a infants de 6 a 10 anys, acompanyats d'un adult. Es recomana un adult per infant o grup d'infants.

TALLER D'ADULTS: La lletra com a eina de creació gràfica

A càrrec de **Jordi Duró**

Dimarts 10, 17, 24 i 31 de gener de 2017 (sala d'actes)

Com altres elements de la cultura popular, les arts gràfiques van experimentar una gran revolució durant la dècada dels anys 10; els artistes cubistes van explorar el llenguatge com un element viu, tant en el seu significat com el seu significant, i van incorporar elements tipogràfics a les seves obres. En aquest taller, liderat pel dissenyador gràfic Jordi Duró, es vol partir d'aquests usos artístics per explorar l'evolució del disseny gràfic; l'ús de formes geomètriques; la retolació i el traç personal com a eina expressiva, i el *collage* en el disseny gràfic. A cada sessió s'explorarà un aspecte teòric diferent i es proposarà un exercici plàstic que faci reflexionar-hi, i que serà analitzat en grup a la sessió següent.

Jordi Duró és professor de la Universitat Pompeu Fabra i d'Eina. Manté una intensa activitat com a il·lustrador i, des de la fundació del diari *Ara*, té la seva pròpia secció d'opinió gràfica. La seva feina ha estat reconeguda en diverses publicacions i premis nacionals i internacionals.

Preu: 30 € per persona / Punt de trobada: plaça Sabartés 1

Taller adreçat a adults. Es recomanen coneixements de dibuix i/o artísticotècnics o de disseny previs

Cubisme i música: la relació a debat

Dijous 26 de gener de 2017

Una col·laboració amb el **Conservatori del Liceu**
Cloenda de l'exposició, a les dues entitats

Presentacions entorn de la relació cubisme i música, i concert a càrrec dels estudiants del Conservatori del Liceu.

Una investigació dels paral·lelismes, tant biogràfics com historiogràfics, entre el cubisme pictòric i la música, amb les següents preguntes de partida: per què el cubisme pictòric utilitzava tants motius musicals? Quins compositors van estar vinculats estèticament o personalment al cubisme? Si la música és l'art del temps, com seria el temps cubista?

- Visita guiada a l'exposició, a les 17:00 h
- Ponències a sala d'actes del Museu Picasso, de 18:00 a 19:30 h
- Concert comentat a la d'orquestra del Conservatori del Liceu, de 20:30 a 22:00 h

Entrada gratuïta, aforament limitat

Museu Picasso Plaça Sabartés, 1 www.museupicasso.bcn.cat

Conservatori del Liceu, carrer Nou de la Rambla, 88 www.conservatoriliceu.es

VISITES GENERALS

Visita per a públic individual, inclosa en el preu d'entrada a l'exposició. Es recomana reserva prèvia.

Dies: Dissabtes

Idioma i horaris: Català a les 17.30h / Castellà a les 16.30h / Anglès a les 15.30h

Informació i reserves: a través de correu electrònic museupicasso_reserves@bcn.cat
a través del telèfon de reserves 93 256 30 22, de dilluns a divendres de 10 a 13 h.
Més informació: www.museupicasso.bcn.cat

Cubisme i guerra

El cristall dins la flama

6. CHRISTOPHER GREEN. COMISSARI DE L'EXPOSICIÓ

Christopher Green és professor emèrit d'Història de l'Art al Courtauld Institute of Art de Londres i membre de l'Acadèmia Britànica. *Cubism and its Enemies: Modern Movements and Reaction in French Art, 1916-1928*. (New Haven i Londres: Yale University Press, 1987) és el seu llibre més rellevant, guardonat amb el premi literari Mitchell Prize d'Història de l'Art del segle XX. Des de l'any 2000, Green ha organitzat i co-comissariat quatre exposicions destacades: *Henri Rousseau: Jungles a París* (Londres: Tate Modern, 2005 i Grand Palais, París, 2006); *Objectes vius: Figura i natura morta en Picasso* (Barcelona: Museu Picasso, 2008), *Modern Antiquity: Picasso, de Chirico, Léger, Picabia* (Los Angeles: The J.Paul Getty Museum, 2011 i Antibes: Musée Picasso, 2011) i *Mondrian i Nicholson: en paral·lel* (Londres: Courtauld Gallery, 2012). Des del 2000, Green ha publicat també els llibres *Arte en França, 1900-1940* (Madrid: Càtedra, 2001) i *Picasso: Arquitectura i vertigen (Picasso: Architecture and Vertigo)*. (New Haven i Londres: Yale University Press, 2005). Green també ha sigut el conferenciant convidat aquest any a la tercera edició del cicle Jaume Sabartés, cicle anual de conferències magistrals en homenatge al fundador del Museu Picasso en el que es presenta el resultat d'estudis recents sobre l'obra de Picasso a càrrec d'historiadors de reconeixement internacional.